

Terningkast fem:

Rovdyret er borte, leve rovdypene

Anmeldelse: Rovdyret Vidar Johnsen er borte. Han er erstattet av følsomme, folkaktige og mer inderlige Paul Hansen.

Kjetil Wold

Publisert 05.11.2008 23:55 - Oppdatert 06.11.2008 00:15

VAMP

Hansen har ikke det samme intense villdyrpreget. Til gjengjeld har villdyrene nå samlet seg i rytmeseksjonen; Odin Staveland og Birger Mistereggen har gitt Vamp-skuta en helt annen tyngde og stabilitet i bunn av det snart 20 år gamle haugesundske skroget.

Vamp river og snerrer noe aldeles vanvittig når begge trommisene fyrer løs. Og da gjør det ikke noe at den påmønstrede nye vokalisten er av et mykere kaliber enn den avmønstrede. Det Vidar Johnsen vant på sin røffe vokal og rabbagastaktige væremåte, tar unge Hansen igjen i en helt annen grad av innlevelse. Man merker det særlig på de

mykere låtene. Han lukker øynene, åpner munnen og etablerer seg allerede i løpet av de første låtene som en troverdig ny fortolker av Vamps saltvannsvåte og Smedasund-myke poesi.

Gårsdagens konsert ga oss et solid og revitalisert Vamp, et Vamp som nok en gang ser ut til å komme ut fra et alltid farlig vokalistiskifte uten å ta inn vann eller havarere. Slikt kan ingen band – ikke engang de mest etablerte og folkekjære – ta for gitt.

Sitter bra

Låtene sitter bra, både de gamle og nye. Det samme gjør jevnt over også alle arrangementene. Vamp bør imidlertid vurdere å justere settlisten etter hvert. Jeg skjønner godt at Vamp er gira på å presentere det nye materialet, men litt for mange av de nye låtene kom som en klump rundt midtveis i konserten. Dessuten bør Hansen lære seg å si noe mellom låtene. Publikum trenger også ord uten musikk til.

Men dette er detaljer. For flesteparten av de nye låtene fungerer fra finfint til brilléfint. «Amanda» er en sjarmerende åpner – framført alene av Hansen. Og ellers: «På bredden» glir fint inn i rekken av bevogende Vamp-ballader, mens «Velkommen inn» er en folkaktig rocker som passer utmerket i lag med de for lengst etablerte folkrockklassikerne «Sitte å tenke» og «Månemannen». Førstnevnte er stadig noe av det ræste Vamp har lagd – og en låt som bandet åpenbart elsker å spille og som alltid vekker publikum. I går kom den i par med en skremmende «Lindehålsmaen». Her viser Paul Hansen at han er i stand til å finne fram til kjernene også i det virkelig komplekse Vamp-materialet.

«Månemannen»? Den hørtes ut som et fylleslagsmål på Karmøy på 1600-tallet. Torden og brak og galskap over alt.

Frodigheten

Og det er nettopp i spennet mellom galskapen og den ømme livsposien Vamp befinner seg – både i ord og toner. Nyansene er mange. Tekstene gir mat for all slags tanker, mens melodiene beveger seg framover i et blomstrende, frodig landskap. Jeg prøvde å telle antall instrumenter de seks Vamp-musikerne benyttet seg av i går. Men jeg måtte gi opp etter ganske få låter. Gitarist Torbjørn Økland byttet strengeinstrument på annenhver låt. Minst. Og innimellom drar han også fram trompeten. Dessuten finner man diverse klaviaturinstrumenter, trekkspill, fløyter, munnspill, fele, el-bass og ståbass samt diverse trommer og til og med munnharpe i det vampske lydbildet.

Vamp varierer. Variasjonen er en del av det vampske særpreget. Ingen andre norske mainstreamband er i nærheten av en slik frodighet i uttrykket.

Andre flotte låter i går: Nye «Ta meg med», en gyngende, fin visefolkpopper mildt i slekt med en av annen av gårtdagens publikumsfavoritter – «Brista eller bera» fra 1994-albumet «Horisonter». Samt «Ba», «Godmorgen, søster», en vakker «Våken drøm» med Hansen akkompagnert på piano av bassist Calle Apeland samt en sprudlende folkvisje-versjon av «Hønsahus» med saftig munnspill-spill av den vokalisten.

Og selve syretesten? Jo da, «Tir Nå Noir» fungerte utmerket – selv uten Rita Eriksen.

Vamp spilte to konserter i Stavangeren onsdag kveld. Bandet fortsetter med en konsert til torsdag, to på fredag og to på lørdag.